

GORÉ SRCA

V J E R S K I T J E D N I K

GOD. III.

ZAGRER, 15. VELJAČE 1948.

»Evo, sad je vrijeme
spasenja!«Iz Poslanice
L korizmena nedjelja

BROJ 6

VRHOVNI ZAKON

»Bog i dosta«, jest jedna vrlo poznata i raširena mudra životna poslovica u našem narodu. I sv. Terezija je običajno govoriti: »Sam Bog mi dostaže. To znači, ako imadem Božeg uza se, i ako je Bog na našoj strani, onda ne trebam nikoga više. Onda sam mudrij, nego cijeli svijet. Onda sam jači, nego sve vojske. Onda sam siguran i za svoj sretan život na zemlji i svoje vječno spaseњe na nebuh.«

Pobožni kršćani obično prosuju čovjeka po tom, što on drži do Bogu i njegove volje. Oni kažu: mi po tom znademo, što on misli; što on hoće i želi; za čim on čezne; za nas je to dosta, da znademo, tko je on. Mi smo onda sigurni, da će njegova životna ladića sretno stići u svoju luku, pa makar se proti njoj digle, ne znam, kako velike bune i oluje, samo ako je u njoj Bog. Zato je kršćanini Bog i Njegova sveta Volja početak i svrhetak; zvijezda, koja mu svijetli na putu života; i voda, koji ga vodi najsigurnijim i potpuno zajamčenim putem. Bog i Njegova sveta Volja kršćanina je prvo i zadnje, jedino i sve.

Vrijla Božja je vrhovni zakon. I anđeli u nebu, kako nas uči Sv. Pismo, ne poznaju ni više ni ljepše ni svjetje zadnje, nego li im je vršiti Volju Božiju i to od vijeka do vijeka. Također nam je poznato iz Sv. Pisma, kako je Bog strahovito kaznio ono anđele, koji su se podigli proti Njemu i Njegovoj svetoj Vojiji, a kako su smirenji i dalje uživaju nebeske radosti u gledanju Biti Božje oni, koji su ostali vjerni tvoj Božjoj Volji. To nam je osobiti primjer, kako će i oni, koji je vrše Volju Božiju biti smirenji već na ovom svijetu, a zauvijek sretni u vječnom blaženom svijetu. Ovo je istina naša sv. vjere, koja nas krije i hrabi u našem zemaljskom životu i njegovim teškoćama.

Svoju pak Volju je objavio, među ostalim, na gori Sinaju. Objavio ju je grmljavini i bljesak, da na taj uzbudljivi i zastrašujući način kaže: »Ja sam Gospod i Tvoj Bog. Ti se dakle moraš pokoravati. A da čovjek znade, čemu se mora pokoravati, napisao je svoju Volju i Deset zapovijedi na dvije ploče i u kratkim i strogim izrekama. Gospodin je dakle govorio snažno, kratko, jasno, oštro i određeno. Govorio je tako zato, da pokaže, da se s Njegovom voljom čovjek ne može poigrati.

vati: bi ili - ne bi, hoće ili ne će, neće će vršiti, a drugo ne će, što mi se ne svida (Il. Moj. 19,16., 23., 2.).

Zato kršćanin ne može na to ni pomisliti, da bi svatko sam mogao postavljati zakone, po kojima će prosudjivati, što je dobro, što je зло, čim se Bog ima zadovoljiti, a što na Njega ne spada. Pomislimo samo na to, kad bi to bilo moguće, kolika bi to bila zbrka najsuprotnijih čudorednih zasada i načela na tom svijetu! A osim toga ne bi ljudski rod onda imao stalnih i nepromjenjivih čudorednih načela, prema kojima bi se ispravljale čudoredne zablude. Zato je već mudri i glasoviti francuski pisac i govornik P. Lacordaire (Lacorder) rekao: »Ne isplati se baviti jednim snom, koji se ne može pretvoriti u zbilje.«

IZ LITURGIJSKOG ZIVOTA

Okružnica o sv. Liturgiji

Na stoji sve do toga, da se vrše liturgijski obredi točno, nego treba da i vjernici nešto more doopravno prema rječima sv. Pavla: »Nek se najprije čovjek ispit, a onda nešto blaguje od onoga kruha i piće iz kakeža. Hvaljivo je jedno u pobožnosti, koje se vrše u Korizmi, makar bile i privatne. Sve ove služe zato, da se skrušimo i krepono Žvezdi savršeno služimo Bogu. Tako demeo onda s većim plodom privremeni svetim liturgijskim obredima.«

U dubovnom životu nema opreke ni nesuglasja između Božjeg djelovanja i našeg sudjelovanja, između primanja sakramenta i naše pobožnosti pri tim činima, između javnih, službenih pobožnosti i privatnih molitava, između dućevnog nutarnjeg života i isajstva liturgičkih obreda. I svećenici, liturgičke osobe, moraju po crkvenom pravu razmatrati, ispitivati savjet, privajati se i razbaljivati, duhovno vježbe obavljati. Uzvišenje su liturgičke molitve od privatnih, ali i našu oprečne, nego se medusobno potporučuju.

Ima i drugo obilježje liturgije. Spasitelj je osnovao crkvenu hierarhiju. Svi su dječoji Mističnog Tijela Krista, vjeri dionici istih dobara, ali nemaju svlasti. Svećenik je namjesnik Božjeg i svu vlast, što je im, tu imada od Бога. Ta se vlast ne daje čitavoj Crkvi nego Izabranim Ujedima, koji sakramentom sv. Reda dobiju svećeničku vlast i milost te pečatljivu biljež.

Oni su time postali oruđe, kojim se vrhunarski život daje udovima Tijela Kristova. Oni daju vjernicima utjehu svete vjere, duhovnu hránu, spasosnoj lijek proti griješu, blagoslov, brak i pomazu duši na samrili. Liturgičke obrede vrše svećenici u ime Crkve. Stoga te obrede uređuju i propisuju samo Crkva.

RAZVOJ LITURGIJE

Sveta je Liturgija usko vezana s istinama svete vjere. Citava Liturgija se država katoličkom vjeru, u koliko svjedoči javno vjeru Crkve, Sveti Augustin veli, da se bogozivljem nastavlja ispojedjivanje katoličke vjere i vježbu čistih vjere, ustanja i ljubavi: »Treba

Bog je naš vrhovni zakonodavac, Gospodin i Otac, koji nam je u svom objavljenjem zakona imao da svoju Volju. I ta Volja slaže se sa shvaćanjem i zahtjevima ljudske razumne naravi. Mi vidimo, da je vršenje te Volje dostojno razumnog čovjeka, pa makar joj se koji puta i protivi naši niži sjeljni život. Za to Volju treba prihvatići s radošću i veseljem, s djetinjom odanošu i poslušnošću; pa makar nam se koji puta i čini teška. Naročito to treba sada u Korizmenu vrijeme imajući na pameti primjer Isusov, koji je zbog poslušnosti Ocu nebeskom sišao s neba na zemlju, i na Kriz se dao razapeti i stižući: »Ja sam sišao s neba, ne da činim volju svoju, nego volju onoga, koji me je poslao (Iv. 6, 38).«

Sluga božji o. Leopold Mandić

U prošlom smu broju ukratko opisali život ovoga našeg Sluge Božjeg. Danas donosimo svjedočanstvo jednoga sveučilišnoga profesora medicine sveučilišta u Padovi, koji s oca Leopoldom piše: »U bolnim časovima svoga života, u nestigurnosti ovih nemirnih godina, u nemirima moje kirkovske zvanja veoma mnogo puta našao sam mir, vredan i okrepnu u riječima oca Leopolda. — Svjetski dojek vi je mnastvenik, naučevi i naškrovni, tko god je ušao u njegovu sobicu, osjetio je u sebi čuvstvo poštivanja, očituo je povjerenje; u njemu su se probudili sakriveni i daleki osjećaji, kao da su nas ta vratila, koja su se za nama zatvorila, u jedan tem instruktor iz teške i nemirne stvarnosti svakodnevnoga života, i mi smo se pojavili pred čovjekom Božnjim, lišeni svake zemaljske ljubavi, koja blam se činila kao povreda skromnosti tog mjesto, distoće okoline, nježnoga shvaćanja onoga, koji nas sluša. — Oca Leopolda, malen i ponizan, ide nam, gde ususret, kao pred željno očekivanog prijatelja, pun one lige i vredne strpljivosti, koju razorjava, s onim baš njezinim i zemo njegovim: riječima: »Recite samo, recite...«, ako mi dopustite... vidi, vidi... oprosite, oprosite... hvala, hvala! A njegove su riječi, prozete dubokom poziciju, bile svjetlo, mlem, okrepa duši, koju su ushićavale i preobrazavale.«

Ovaj profesor — Heinrik Rubaltelli, koji je ispisivao kod oca Leopolda, — nastavlja:

»U različite godine u različite dane, u sate, kad je bio mladi pokornika, u zdravlju i u dugoj bolesti, uvježbavao je učenje oca Leopolda našeg štoga: uvježbav je bio vedor, miran, ponizan. Bio je poniran onom franevačkom poniznošću, koja je svaki put zadivljivala. Ona je smela svakoga, koji je došao, da modri savjet, uvježbu i oprostite, jer mu je bilo zahtijevalo, jer je bio blagosloviv i otpušten, jer je konao onaj, koji je dodeo nede moliti, nego kao onaj, koji je nedeo da, nešto veliko darovao.«

To je bilo jedno od tolikih tajna oca Leopolda, kojima je privlačio duše k Bogu. Doista, njegova mu poniznost nije dopuštača čudenja, korenja, gorčine. Nikad nijedne nestupljive kretnje, nijedne grubje opomene, nego uvježbavanje, nego gorkoj Muci Isusovoj, Presv. Srca Isusovu, Bl. Djevicu i Sv. Josipu; hodočašću grobovinama svetih mučenika, posejnjima u čast, pohodi stalnih crkvi i molitve u njima.

Lako je razumjeti, da je razvoju Liturgije pridonjio i azov javnosti, slikarstvo i glazba.

Svojim pravom gledje Liturgije poslužila se Crkva na obranu bogoslužja proti raznim slotorabama, koju su se uvukle tijekom vremena u liturgične obrede.

Stoga je u XVI. vijeku, kad su se osobito umnožili razni običaji, što su samo mogli biti na čestvu vjere i poboznosti, papa Siksto V. godine 1583. osnovao Sveti Zbor za očuvanje obreda. Toj je Kongregaciji i danas zadaći bjeti na liturgičkim obredima i donositi odluke u stvarima svete Liturgije.

MISLI

Odricanje čini čovjeka zadovoljnijim, udovoljavanje samom sebi nikada (Maurice Blondel).

KORIZMA

Uvod u korizmu je čista srijeda ili Pepeleca. Taj dan se zove Pepeleca, jer se pobozni kršćani daju pepelj u t. i. postati debo pepetom u obliku križe. Svećenik, koji to pepeliće obavlja, tvogava usto riječ: »Sjeti se čovječe da si prah i pepel i da će se u prah i pepel pretvoriti.« Taj obred obavlja obućen u ljubičasto pokorničko odijelo. U uvdio. Misao podsjeka Gospodina, da on rado opravi onima, koji čine pokoru, »jer je Gospod Bog naš. Smilji mi se, Bože, smiljuj mi se, Jer se te u fa duša mojou.«

Pepeo, kojim pepeliće svećenik, samljevan je iz sjajnih palinjih gradića, koje su prošle godine blagoslovljene na nedjelju Cvjetnicu. Te nas palinje gradiće sjekaju na osaj napjedli dan u nemaljakom Evetu Izumru, kad je kao kakov kralj na najsvršednji način ulazio u grad Jerusalem. Narod mu je staren haljine po putu kud je prolazio. Pratio ga je palinje gradićima, koje su znak pobjede i kraljevanja. I pjevao mu: »Blagoslovica, koji dolazi u Ime Gospodin! Blagoslovljeno kraljevanje oca našega Davida, kole dolan! Hosana vam!« (Mar. 11, 10).

Uva svu slavu, koju priredio Izumu, Njegovog je lječen prolazila sjena žalosti. Znao je, da će za koju dan taj isti narod vikati: »Na kriš a Njemu! Njega dake čeka skora smrt na krišu, a toliko vječna propast i smrt, koji će Njegovu smrću neće bitjeti okoristiti. Eto je žalost.«

Fa i sam pepeo nježili i posmeli palinje gradiću pokazuju, što od njih biva. Dakle sve je prolazno i podvrčno smrti: i slava Hudska i Njepote venčica i bogatstvo veliko i srošnješki i bijeda, pa makar ingleda, je do dugotrajanja. Jedno ostaje, a to je krepšt i ljubav.

Začje je dobro, da čovjek misli na smrt i život pokoru. Na smrt treba da misli, jer ga sve podsjeća na to i mlađest, koja brzo protazi. I Njepota, koja ukoro nesti. I nastade svjetla, koje su kao pljeva na vjetru. I slava, koja u treg iskazava kao vodići mještar na ubruckim valovima.

Sve prolazi i svega nestaje, sve je podloženo smrti. I život biva od prvoga svoga dana nosi svoju starinu kliju i svaki dan je bilo svom krafu. A Gospodin nam je poslavio uru, koja nam nepravedno otkrivaču časove naše smrti, dok nadnji put ne udari i prestane biti Hvo sreće na, a nastupa smrt.

I neka nas ti kucati opominjaju: »Odgođeno je Uzidina jednom umrjeti.« (Eld. 27.) A po grijehu je smrt došla na svijetu (Rim 5, 12). Zato je potreban pokor. U tom nam je najbolji primjer Gospod Krist, koji je četrdeset dana i noći postio u pustinji i jedina mu je bila hrana: molitva i riječ Božja, o kojoj je vasmislio. Tri su dake poglavite povorkušne djela u korizmi: post, molitva i razmišljanje tajna Božjih.

Crkva je odredila korizmu kao četvrtdesetni post. Poradi oskuđuju u svjećnim namirnicama daje u tom danu velike oproste. Ali post se ne sažeto samo u odricanju od jela i amanjanju obroka, nego također i u svakom odricanju: u odricanju gledanja iz zmatljivosti; u zakrčavanju da slušamo ono, što vodi u grijeh; u uzavaranju Jezuka da ne govorimo, ne klevenimo, ne dočapavamo, ne donušujemo, čime se kralj dobar glas i kmetak bližnjega; u odricanju u spavanju; u suspenziji u grizma; i u svakoj stvari, kojom sebi dobrotoljivo nešto oduzimamo za po-koru neših grijeha.

U korizmi treba dakle da više molimo i namislimo otajstva naše svete vatre, a naročito križni put i odricanje se ne štimo grijeha nego i dopuštenih stvari.

Takvimi pokorničkim djelima sproveštamo najbolje ovo sveto korizmovo vrijeme, pravljivati se na sv. Isipović i uskrštu s Pribićem i tako s uskrštinim lusom proslaviti i svom uskrštanju, kao novi znak za naše vječno uskrštanje u nebu.

APOLOGETSKI KUTIĆ

Red i sklad u svemiru

Gdje god vidimo pravilnost, red i sklad, tvrdimo, da ga je izvelo neko umno i slobodno bice. Ne moramo smisliti pravilnost kod gradnje kuće, ako prije same gradnje nije graditelj načinio nacrt, po kom će graditi kuću. Ne možemo pojmiti red i sklad na fizičkim prugama, ako nije prije raspolan pametan vojni red.

Pogledajmo u Svemiru laskutstvo i snosnost: nas uče, da je svuda u svijetu veličanstven red, točna pravilnost i divni sklad. Svako je bice tako mudro uređeno, da je u sebi jedno, a sva operacija bice jednu, skladnu cjelinu. Jedno je drugima pomagalo, da postigne sviju svrhu. To omogućuje bezbroj priručnih zakona.

Zvjezdarnstvo nam otkriva milijunova svijetlina stajadića. Vedina ih je veća od našega sunca. Svaka ima svoj sustav, u kom se kreću nebrojeno svjetlina. Sva se ta golačina tjelesa kreću nevjerojatnom brzinom, a ipak nikada nema pometnje, nikada zastoja. Samo neizmjerno tijelo, koji stoji nad svim, moglo je zamislići taj red i podržavati ga.

U nedjeljom carstvu naše zemlje vlasti jednaki sklad. Kolika su bezbrojna i raznovrsna tjelesa na zemlji! Sva drži u cijeloši i jedinstvu međusobna pričuvljivost.

U biljnom carstvu nedostimo upravo čudeša! Svaka je biljka za sebe savršena kemijska tvorница, koja sprema hrana za životinje i čovjeka.

U živoj osjetljivoj prirodi su još većanstveni priorit. Tko da se nadivi skrbi životinje za svoj pomladak! Tko se nije zadivio, kad je promatrao, kako počeće umjetnički ugrednici svoje sase ili kad je promatrao marljivost mravova? Već je mudrost Salomon rekao: »Idi, učenjino, k mravu, i promatraj putove njegove, i nauči se mudrosti. Onu ne ni vide, ni zapovjednika, ni knesa, a ipak bjeti sebi sprema hrano i u vrijeme živote skulpturu, što će kažeće jesti.« (Prl. 6, 6—7). Svuda u prirodi vlasti pravilnosti, koja nadilazi svaku ljudsko umovanje.

Bez visega i umnoga bice, koje je razrijetilo od svijeta, ne možemo nikako shvatiti red i sklad u svjetu. Ovo je umno bice moralno najprije smasnoti, izbratisti, a onda izvesti baš ovaj red u svjetu. To umno i slobodno Njihovo bice zovemo: Bog.

»Gospod je mudrošću osnovao zemlju.« (Prl. 3, 19). Mudrošću u svojim, Gospode, stvario i čovjeka na zemlji i postavio ga gospodarom svemu stvorjenom. U mudrosti i dobroti Twojeg je izver našma ljudima i svim ostatim stvorovima u svemiru.

U sutoru

Sunc je zamislio za rodinu vino-gradima Njegova domovina. On je sašao na pragu svoje kućice, nadvrio ruku nad čelo i gledao dalje, dalje, do onih plavih planopasnica, gdje se nebo sastavlja sa zemljom. Božanski mir prethvaja se Dječakom lećem. Plavi uvojci padaju preko Njegove bijele haljine. Zadnji sunčani trač zavrtavajući su se na Njegovim divnim očima.

U sutoru jednoga dana Božanski Šan paslađivaju se bijepotom prirode. Njegove Božanske mrlje sizale su visoko, do Njegova Gca, a onda, kao da je preko lagano vječira primio u Svodu dušu Očev pozdrav. Dječak je lagano zadržao oči. Nebeski umjetnički titras je na Njegovim usnamama. — Kada je ponovno otvorio oči, prva je zvjezdica započela sa zemljom. Na Njegovu ramu spustila se bijela golubica. Svom svetim rukama privlačta je nežno dožakljujući i održio je u neznoj gnijezdu. Mali Bog ušao je u kuću. Krajognjasta je sta-

jaša Njegova Majka. Punila je zdržu s 'emom. Njegov hranitelj stavio je posljednji daščić na mjesto i prisao k stolu. Sv. je Obitelj spremljala k vječnosti. Dječak je južno uobičajeno molitve učinio nad jelonim znak križa, a onda su je...«

Vječera je završena. Vani se već prelijevali mjesecima svjetlosti. Sv. Josip bio je umoran od dnevnoga rada, te je prvi otišao na počinak. Iesu i Marija ostali su sami. Zagledali su se kroz male okance u tu divnu noć, kad li je odjednom nastala tudna svjetlost. Nad usuljim vinogradima Marija je jasno vidjela Svoga Isusa, Josipa i Bebe, kako stoje jedno kraj druge, a nad Njima leđio je vječni Otc. Marija je epustila oči i pogledala Svoga Jedinca, koji je sa saslonio na Njezino srce i — spasio. Odinjka Ga u Njegovu pripristo posteljicu... Za kol' čas se je bilo tamo u maloj kućici, gdje je smršala nebeske sanje sv. Obitelji.

PODLISTAK

Noćna bolničarka

Starješici samostana časnici sestara obratili se jedne večeri neka poznata gospoda iz Zidarske ulice s upozoreњem, da ra broj 7 dotične zaboračene ulice na kraju grada te potpuno sam i besporočan težak bolesnik, bivši urar, koga je žena napustila, a tuberkuloza ga već do groba izgledala. Trebalo bi dakle nesto uraditi za njega, da mu se posljednji časovi nekako olakšaju, osobito noću, kad može i umrijeti, a da nitko ne bude uz njega!

»Dobro je, hvala na obavijesti, poslati ču k njemu jednu našu sestru bolničarku još večeras!« odgovori jednostavno Starješica.

»Da, samo moram vas upozoriti, da to nije običan bolesnik, mogu dospati redi, da je to opasan čovjek. Bio je na rođi, ne znam pravu račo, otak se vratio, zamrzio je čitav svijet. Dok je bio još zdrav, nije se ni s kime držao, a otkad ga je bolest prikovala uz krevet, ne pušta nikoga k sebi. Drži dospate revolver pod uzglavljem za slučaj, da mu se tko pokupe približi.«

Jedino je mene podnosio, jer smo od djetinjstva bili dobiti, pa mu ja tu i tamo dođem malo pospremiti, prigrijati lončić mlječka i kakvu sitnicu obaviti. All više od toga ne mogu: imam troje djece, znate, kako čemo mu...«

»Ne brinite se, gospodo, mi ćemo mu pomoći. Nas se ništa ne tiču, njegove privatne stvari, svaki oni, koji pate, nama su jednako mila braća u Bogu!«

»Znam, ali mislim, da bi ipak bilo bolje, da mu ja odvedem sestru, koju odaberete. Bilo bi manje opasno.«

»To ne branim, izvolite, odmah će pozvati sestru Veroniku!«

Kad su susjedi i redovnica zaključale na trošnu vrata bijednog stana samostana bolesnika, iznutra se javio slab i zajednički glas:

»Uđite, susjedi, ali sam! Tko je to još pred vratima? Ne ču nikoga osim vas!«

Njegova osjetljivo uho, naviklo na vječno vrebanje i celuliskivanje, bijaće zamijetilo šapat dviju žena pred vratima.

Susjedi unide i ostavi vrata za sobom privrtova.

»Ne uzbudjujte se, susjede, doista nismo mi značili. Dovela sam vam jednu časnici setru, da vas njezije. Znate i da, kako su naši susjedi preko puta bili ushićeni vječinom i sudarivošću redovnice, koja je prošla godinu i dnevno vječinom.

Tu susjedi zastade riječ u ustima i dali u griju, jer se bolesnik najednom uspravio u krevetu i iz obližnjem posjegao pod jastuk, gdje je imao oružje, zureći očima zašarenim od bijesa privrta.

Sestra Veronika bijala već ušla i stajala je na pragu sobe miro i sasbrano, kada je da je bila našljebujuća dobrodošlica.

Ona je promatraла svog bolesnika: njegovo lice tako upalo od bolesti, da je sasvim sličilo lubenji mrtvaca, njegove duboke ukopane oči, grudi, koje su se neprestanom nadimlju dajući, poluovertvorena usta i raširene noge, koje su se uzalud mučile da

Kušnje u životu

Kušnje vrebaju na čovjeka.

Zao drugi kušao je Sina Božjega. Kušao Ga u času, kada se On vratio iz prisutnje, gladan i umoran.

Napasnike ponude bile su zamašne kaznenje da se pretvori u bijebove, i svakog bogatstva i časti svijeta da pripadnici Osame, koji se rodio u siromasti i niti u zemlji nema.

Ali napasnici je tražio i udarje za poklon, koje je obedao; tražio je, da se Osam pokloni pred njim, da prizna njegov vlast nad sobom.

Svakog čovjeka poznaje napasni, Od svakog čovjeka traži napasnik, da odluči, hoće li poći za istomu ili za opšnjom, hoće li ostati s Bogom ili će Ga ostaviti. To je vječnava borba, koja neprestano traje; sudbinski raspon duše između dobra i zla, između svjetlosti i tme. Od rođenja do smrti vremasimo na rubovima ponora, koji nas dočekuje, a odličju, da se odlučimo, kojim ćemo putem prolaziti. Jedan je put strim i napsor, drugi je put širok i udoban. Na jednoj je strani pregaranje, a na drugoj strani raspoljivo život. Često se čini, da možemo mnogo postići, poslušavajući put riječi, koju je vječno učinio Bog.

»Gospod je mudrošću osnovao zemlju.« (Prl. 3, 19). Mudrošću u svojim, Gospode, stvario i čovjeka na zemlji i postavio ga gospodarom svemu stvorjenom. U mudrosti i dobroti Twojeg je izver našma ljudima i svim ostatim stvorovima u svemiru.

Jedno je kraljevstvo svjetlosti i mira, koji treba da zaslijepimo, a drugo je vlast grijeha i tme. Jedno je obvezanje spasenja, a drugo je lukava zamka sjeća. Tijelo je slab, ali duh treba da bude. Iskušenja nadolaze kao nabujive vode, koje mogu ostaviti žalosnu, bezutušnu pastu. Raskoši svijeta mogu zatraviti srce, a zatravljaju priču pon. Zato, kada je Božanstvo, a zatravljajući pomaže do sreće, Budu se naša pomaća za dozvamu, a erce se nje je sjetilo da spita, kakova je očena tih poklonu. Privlači nas radost i bezbjednost, a ne mlađino, kako je svemu tome sudjelna: strafna, neuskonjiva praznlost.

Sjetimo se, dašto se sjetimo Kristova odgovora napasniku. Sjetimo se Njegove odličnosti, onome čemu, kada je zao dobit, mislio, da će ga našljebiti svladati: »Idi, sotoni, jer je pisano: Gospod se Bogu svojemu klanjam i njemu jedinom u propast.«

Tada ga ostavi davao, i gle andeli prisluškive i služabne mu. (Met. 4.10-11.)

Gradovi i zemlje, bogatstva i saslušnici. Ostaje načina vrijednosti: duha, a saslušnici vrijednost ne možemo načiniti, ali se to je izgubimo.

Ostaje zakon Božji, koji nikada ne prolazi.

udahnu zraku i života nagrijenim plućima...

A onda, ne počekajući, da je uopće primijetila, što oni traži pod jastukom, sestra poče jednostavno i bez riječi da se priprema na posao. Otvorila je torbu i izvadila iz nje široku pregaču, navlake za rukave, molitvenik i malu termos-bocu s kavom.

Toliki mir i jednostavnost ospunjaju bolesniku i zadržave na njegovim ustima i ustajajući.

»Susjede, kanite se te važe puščike, nismo mi značili. Dovela sam vam časnu setru, da vam je najbrže učinjeno zauzeti u čitavu noć.«

Bolesnik je doista povukao ruku pod pokrivač i promrmljao:

»Pa nek ostane nočas, kad je već dobla, da ne ide po tamu sama daiceko kuću, a sutra ćemo već vidjeti...«

I tako je sestra Veronika ostala te noći, a vrata se i sljedeće, premda je bolesnik nije za to molio, ali joj nije sasvim učinjeno zauzeti u čitavu noć.

Dovoljno je da se sestra Veronika dobrodošlice.

Bolesnik je doista povukao ruku pod pokrivač i promrmljao:

»Pa nek ostane nočas, kad je već dobla, da ne ide po tamu sama daiceko kuću, a sutra ćemo već vidjeti...«

I tako je sestra Veronika ostala te noći, a vrata se i sljedeće, premda je bolesnik nije za to molio, ali joj nije sasvim učinjeno zauzeti u čitavu noć.

Čitat s Crkva

PRVA KORIJENNA NEDJELJA

15. IL 1948.

U uvedu Gospodin občaje izjavljenje na svečinu, slavu i dugi život onomu, tko ga razive: »Vapiti će k meni i ja cu ga usati, izbavit cu ga i proslavit cu ga, nadarit cu ga dugim životom. Koji uživa ponoć Vlajnega, prebit će pod zaštitom Boga nebeskog.«

U molitvi moliti svećenik, da Gospodin uslijdi naše prošće radi posta, koji dolazi i radi naših dobrih djela: »Bože, koji Crkvu svoju svake godine čistiš četrdesetdnevnom postom, podaj obitelji svojoj, da dobrem djetinama postigne, što od Tebe nastoji dobiti postom.«

U poslanici (Kor. II. 1-10) piše sv. Pavao, kakav treba da bude kralj kralja. Treba da se počake kao službenik Božij u svim prilikama života; u nevoljama, u postu, čistoti, vlasti, vlasti, blagosti. Treba da ima ljubav koja se ne pretvara, istinu u riječi, pravednost u djetinama. Bio klevetan, užidan, smrštan varalicom ili istinom, poznatim ili nepoznatim, živim ili mrtvim, uvijek neka ostane pravi služba Božja. Ako ga smatraju žlostom, on je ipak vesel; ako siromašnim, on je ipak obogaćivati druge; ako ga smatraju kao onim, koji ništa nema, on ipak posjeduje sve, jer posjeduje Bogu.

U Evangeliju (Mat. 4. 1-11) čita svećenik odlomak, kako je nakon četrdesetdnevnog posta Isusa kušao davao: »U one vrijeme odvede Duh Isusa u pustinju, da Ga napastuje sotona. I postiši 40 dana i 40 noći napokon ogladnjen. I pristupiši napasnici reče Mu: »Ako si Sin Božji, kaži, da ovo kamenje postane kruhom.« A on reče: »Pisan je: ne siči doveci o samom kruhu, nego o vratku riječi, koja izlazi iz usta Božjih.« Tada Ga uzme davao u sveti grad i postavi Ga na vrlo visoku goru i pokaza Mu svu kraljevstvu svijeta i slavu njihovu i reče Mu: »Sve će i ovo dati, a po padne ničice, te mi se pokloniš!« Tada mu reče Isus: »Oduzmi, sotono, jer je pisan: »Gospodinu se Bogu svornu klanjam, i Njemu jedinome slušam!« Tada odstupiši davao, i gie, andeli pristupiši u zidušu Mu.

Pouka. Davao i nama u napastima občaje svatku, a sam nema ništa, najveći je bijednik, što ga je ikad bilo.

dapaće je iz sata u sat bivalo sve jasno, da se primiće kraj. Ali postao je mnogo mirniji, pa iako nije ni sada gojivo uopće razgovarao sa sestrom Veronikom, prestao ju je ipak onako neprijateljski gledati, a nije više ni osluškivao kao proganjena žvijer, da li se netko primaće njegovim vratima ili ulazi stribistem. Ali oružje je još uvijek držao pod uzglavljen i često ga, čak i u prisutnosti sestre Veronike znao izvući i ogledavati, kao da se hoće ujverti, da li je uvijek pripravno za upotrebu.

Njegov se bijedni stan medutim malo pomalo preobrazavao. Iako nije imala oktuda da donese bolesniku na hrane ni rublje ni grejeva, sestra Veronika je barem temeljito očistila stan, neumorno uvijek iznova prala oskudnu posteljinu i rublje bolesničko, i uništela u te dvije mračne i nedobrone srove onaj uzoran red i čistoću, koju imaju samostani redovnicima.

Bolesnik ju je ispod oca neprestanom promatrao i počeo se pomalo diviti u sebi točnosti i sprefnosti, kojom je obavljala sva taj posao, mirniju, kojom je čitave noći projedila u njegovim hladnim sobama, koje nisu imali čime ugrijati, i vrednili, kojom je i po dešetu puta preko noći ustajala i prizilazila k njemu na njegovo dozivanje, da mu pruzi času vodu ili porvana uzglavljen.

Nekoliko puta pokusala je sestra prepozeti razgovor s njime, da bi ostvarila jednu namislu, koja joj se nametnula, netom je našla ovajmo: da ga naime nagovori, da pozove svećenika.

Bolesnik nije više osorne odbijao da s njom izmjeni nekoliko riječi, ali je ipak pazio, da u pravi čas prekine razgovor prije nego li bi sestra do-

LITURGLJSKI KALENDAR

NEDJELJA, 15. VELJACE

Cetrtdesetnica — Sv. Faustin, svećenik i sv. Jovita, dakan, brača. Vjerno su ljubili Krista Mučeni za cara Trajanu oko g. 120. U Bresciji bađeni pred divlju zvjerad i na lomaču ostadeo neozlijedeni. Poslije su bili strašno mučeni u Milianu i u Rimu. U Napulju su bili bađeni svezani u more, ali su ih andelli spasili. Konacno im je u Bresciji odrubljena glava. Mnogi su se obratili videći velika čudesna prigodom njihova mučeništva.

PONEDJELJAK, 16. VELJACE

Sv. Onecim, biskup i mučenik. Bio rob Filemonov u Kolosama; obratio ga i kristio sv. Pavao apostol. Dvorio je sv. Pavila u suzajnici u Renu. Njega je poslao sv. Pavao u Kolose s poslaničem Filemonu. Poslije ga zaredio za dakanom, a nakon smrti sv. Timoteja i za biskupom i poslao ga u Efes. Oko 109. godine zauš u Rimu kamenjem. — Sv. Julijana, djevica i mučenica u Nikomediji, g. po 304. Otac ju je občao za ženu gradskom načelniku, ali je ona izjavila, da će poći za njega, ako se on krsti. Na prijetnje je odgovorio: »Krist je moja ljubav i moja jakost!« Gradski načelnik ju je dobio, bjelevali, vuci za kos, pod njom zapaliti organi i trgati meso i tijela u zvarenim klijestima. Drugi dan posvrem izlječenu od prvih rana opet da mučiti. 130 pogana videći njezinu hrabrost povlače: »Isus Krist, kojemu je Julijana moli, pravi je Bog, i mi vjerujemo u njega!« Na to budu njima i sv. Julijani odrubljene glave.

UTORAK, 17. VELJACE

Sv. Silvin, biskup. Rođen u Tuluzi. Bio biskup u Belgiji. Na smrti došli andeli po njega. Videći ih reče: »Eto Andela Gospodnjih k nama!« umre g. 280. — Sv. Flavijan, patrijarha u Carigradu. Borio se protiv Euthihova krivojverja, koji je tvrdio, da je u Kristu samo jedna narav, a ti božanska. Pristalice Euthihovi izranili su sv. Flavijan.

Posledovati Boga i milost Njegovu, to je najveće i neprilazno blago, koje nam ne može nitko oteti, a sve je drugo tašto i prolazno.

Spjela i reći, što misli, a što je on vjerojatno sasvim točno nasilavio. Sestra se jako bojala za moga, jer joj je njezino laskavstvo kod bolesnika nedvojbeno pokazivalo, da mi njezino bolesniku dani sasvim sigurno održi, ali već nije znala, kako bi povela riječ o pitaju, koja joj je tako jeklo laskavstvo na srcu.

To usrđnije se obraćala vrućom lumenom Bogu, ne samo za dugih noći blijedja nad bolesnikom, već i na ranoj Misi samostanskoj kapeli i bezbroj puta preko dana, moćiš beskršno mlošte Svečinjeg, da ono postigne kod bolesnika, što njezinim slabim slama nije uspijelo.

Konačno, kad se jednog mračnog zimskog jutra oprištala kod bolesnika, na joj zaustavio i reče:

»Recite mi, jeste li se kroz sve ovo vrijeme, otkad dolazite k meni kada pretrašli mojeg eržuja?«

»Jesam,« odgovorila sestra Veronika, smoram primati, da se nisam mogla oteti neugodnom osjećaju straha svaki put, kad ste posegli rukom pod lastuk!«

»Zasto ste onda i dalje dolazili k meni?«

»Jer sam znala, da bih ja mogla mnogo više škoditi vama svojim nedolaznjem, nego li vi meni svojim eržujem. Osim toga ja sam od Božja u naknadu za taj strah tražila jednu milost, koju cu, nadam se, dobiti to prije, što mi ovdje bude teže.«

»A ja opet mislim, da ste već dobilli, kad vam je toliko stalo da stari grješnik, za koga nitko na tom svijetu ne mari, ne ode u vječnost bez izmirenja s Bogom. Ureditate dake sive, što za to treba, a prije svega odnesite u drugu sobu ovo...«

jana tako, da je od zadobitvenih renuma 11. VIII. 449.

SRDJEDA, 18. VELJACE

Sv. Simeon, biskup i mučenik, krvni rođak Gosp. Krista. Sin Alfeja ili Kleofa i Marije, blize rođakinja Presvetе Djevice, a brat sv. apostola Jakoba ml. i Jude Tadeja i učenika Josipa. Njegov brat sv. Jakob ml. bio prvi biskup u Jeruzalemu, a poslije njegove smrti g. 62. sv. Simeon. Oko g. 107. u starosti od 120 godina bio je bježavan, a zatim raspet na krž u Jeruzalemu. S Kristom su srodnici sv. koji se hrane njegovim Presvetim Tijelom.

ČETVRTAK, 19. VELJACE

Sv. Konrad. U lov u nehotice zapalio sumu, ali drugi bio za to suden na smrt, na što se on javio kralj krovic i razljevaču siromasima, žena mu otisla u redovnice, a on više godina bio kod Franjevaca, zatim dvoru bolesnika. Poslije se nastanio u spilji na otoku Siciliji i u strogoj pokori i maitvijev provodio život, iljeđeci bolesnici, osobito kilačevi, koji ga štuju kao zagovornika. Umro 19. II. 1354.

PETAK, 20. VELJACE

Sv. Euherije, biskup. Rođen u Orleanu, posvetio se redovništom životu, ali protiv volje bio izabran za biskupa u Orleansu. Istražio se blagošć i ljubavlju prema siromasima. Umro u progostvu g. 743. — Sv. Nicefor, mučenik. Kad je jedan kršćanin za progona u Antiohiji zatajio Isusa, on se javno priznao kršćanom i mjesto njega bi mu odrubljena glava g. 288. Ili 259.

SUBOTA, 21. VELJACE

Sv. German, opat i mučenik. Rođen u Trieru. Stupio u benediktinski red u Remirentu, a poslije bio opatom u Granfeldu. Odlikovao se osobito ponosnošću. Proboden bio sulicom g. 666.

PREKO 1.000 ČLANOVA ŠVAJCARSKIH OMLADINSKIH ORGANIZACIJA OBAVLJE SAVRŠENE DUHOVNE VJEŽBE U PRODOLJODINIM

KATOLICKO SVUČILISTE U DUSSELDORFU namjeravaju osnovati katolički Njimeci. U tu svrhu već se čine slike, pripreme, kako bi do otvaranja svoga svučilišta došlo čim prije.

MOLITVE ZA MIR. Za vrijeme božićnih blagdana u Lateranskoj Bazilici u Rimu priredene su bile dječje molitve za mir. Preko 10.000 djece je sudjelovalo u ovim molitvama.

U GLAVNOM GRADU SVICARSKOG Bernu posvećena je prva crkva sv. Nikolai iz Flue, koji je lanžke godine bio proglašen svećenik.

PRVI KARTUZIJANAC AMERIČANIN je O. Toma Moore, profesor katoličkog svučilišta u Washingtonu. Bio je primijenj u strogi kartuzijanski red u Santa Flores u Španjolskoj.

MEDUNARODNO KONGRES KATOLICKIH LIJEĆNIKA održat će se u Rimu prigodom zlatnog milenijeg jučjeg sv. Oca Pape (2. travnja o.g.).

U BENEDIKTINSKOJ OPATIJI Emausu na Blagdanu narodnih svetaca sv. Cirila i Metoda, sv. Vlaha, sv. Prokopa i sv. Ludmila se sv. Misija na staroslavenskom jeziku. Isto se tako služi sv. Misa u katedrali sv. Vite.

KATOLICKO SVUČILISTE U PEKINGU ima ove godine 2332 upisana slušača, od kojih je oko 300 katolika.

I prvi joj državnom rukom, na kojoj su se kosti oštro očrtavale kroz žutu kožu, revolver ispod svojeg uzglavljenja.

IZ KRŠĆANSKOG NAUKA

6. Vječni Bog

Dnevni je posao svrđen. Prije no što se konačno rastanem s danom, stupam opet k prozoru. Nad krovomima ledli mjesec bijevanj, kao iz srebrnih vrčeva hladno svjetlo u noć. Na ulici nemaju dve duće. Kuće su kao izmure. Skoro ču i ja počinak; tu više neće biti nikoga, da osjeća taj mir i tisnu. Ali to je traže drugi; tek nekoliko sati. Mjesec će nastaviti svoj put nečujno i nerazumljivo; na koncu izdeleni pred smrću, koja će pomoliti. U kućama se budi novi život; ulice se punu žurbova i glamom. Rada se novi dan. Opet dolazi novi noć. Tako dan za danom; noć za noći. Produljeno sijedanje i veljaca. Dan postaja dulji i jasniji, a noći kraće. Cvjetat će vlažne i ljubice i jaglac i jorgovan. Akacija će ponijeti evčetovo, kao grozd. Plaća će sjedjati na njezina grane i pjevati. Tada će mnogi raskriti ruke od radosti i uskliknuti. »Kako je ovaj svjet bijep.«

No radoću ne dopire do danu duse. Znanje, da je propadljiva sva Hephata, prebita u dnu kao kaka u tamna sitnica. Ovu spoznaju ne može prevazići; ed lipota svijeta ni pjev ptica. Cvjetče, koje još danas gleda u sunce sjajnije oči, prekorači sve učenosti i skoro se sagajti. Koja, kojih posdravlja proljeće, što se budi, jednoga će dana ležati u umorskim krimlja na tlu, i na smrtri dignuti zgrešne noge u via. Iza predjeća s njezovim laglacima i s njezovim pjevajućim pticama dolazi lijeto, sa svom ruzinom, i u svojim smopovima, te jesen sa prvoj grozdjem; onda opet dolazi zima.

Začijelo opet će doći novo predjeće, zaslijelo će se opet i opet ponoviti Hephata, igra prorte. Ali ne za mene i za tebe. Jedroga će proljeće cvjetati svijetu, no moji umorni oko u njemu ne će moguć uživati; ptice će orli svojom pješmom, ali tu pješmom može uočiti da su čuti. Akacija će svojim svijetom pozdravljati čeć opor, ali ja nju više neće gledati. Ah, ali akacija ledom ne će biti, ne će više biti ni prozora, ni kuće, u kojoj je stanujem. Pretočit će se u rukenje. Ne više biti ni ovoj cijelograđa grada. I njezini će zavjeti broj svoga putovanja, da, ofijeli će se sveniti u sebi sređiti. Igrati cvjetanje i uvenčuju dolazi konačni svijet, ima potek, podložan je neprastojanom promjeni, on će jednaptim imati kraj.

O tome nas tako uvjera razum, tak nam nesložljivo i stalno govori vječna. Vječna nam pokazuje i put prema Onome, koji je stvorio svijet i svu, što je na njemu, koji ga drži u svojim svemocnim rukama, dok se dopadne Njemu, koji će ga pustiti da utone opet u ništa. Samo je Bog, koji je sam bez počinka i kraja. O Njemu je David rekao: »Prije nego u nastala brda i sandzana bila zemlja i krug njezin. Ti si, o Bože, od vijaka do vijaka. Njegov istobinu Si veli o sebi.« Prije nego Abraham bježao, ja jesam. Kod Njege, po riječi sv. Jakova, nema mijenja ni sjeće promjene. »U početku Ti si Gospodine, sadzao zemlju; i nebesa da dijela ruku Tvoju. Oni će proći, a Ti ostaješ; oni će ostarijeti ka hajlini i promijeniti češi ih kao odjeću, i oni će se promijeniti; a Ti si isti i Tvojem godinama nema kraja.« (Ps. 101, 26-28).

Cezarije, brat sv. Grigura Nazianogra, izmakao je samo s nekolikočinom stražnje posretu, koji je opustio gotovo čela. Njime. Taj ga je doživljao tako po-tresao, da se sasvim posvetio Bogu. Rečao je: »Ja tu potražiti kucu, koja se neće nikada nrušiti. Tu lutu kuću tražim i mi, t. j. nebo, stan Vječnoga Boga. Sv. Augustin kaže: »Hocel da imam radoću, koja traje vječno, moraš pobediti k onome, koji je vječan.«

Jedino onaj, koji je rob Ljubavi, namiruje pravednost (Paul Claude). Tamo gdje nema ljubavi, nenesi ljubav, pa čete iznijeti ljubav (St. Ivan u Krizi).

IZ DUHOVNOG ZIVOTA

Budite savršeni

PO KRŠĆANSKOJ SAVRŠENOSTI
DOLAZIMO DO BLAZENSTVA

1. Slava Božja je prvi i glavni cilj našeg života. Na ma po jedan čas, koji je onom prvom podređen: nase vlastivo blazensivo u sjednjenu s Bogom. Bog noć, da ga mi i time slavim, što rečeno biti svjedoci. Njegovo ljubavi prema nama »Bog je ljubav« (1. Kor. 4. 16). On nam daje svoje blazensivo iz prevelike svoje ljubavi prema nama, pa smo mi, ovako sretni i blaženi, dokaz te njegove ljubavi, i tine Ga slavimo. A ta ljubav Božja sasaja se u tom, da On sam sebe daje nama i postaje naša blazensvo. U nebu ćemo ga gledati, kakav jest, licem u lice (L. Iv. 13, 12). U tom blaženom gledajući ih će volja sretno počivati, a sve naše plemićne težnje bit će potno zadovoljene.

Gledajući Boga može se u nebu o... samo u najuzemiji sjednjenu našu dušu s Njim. Kao što vatra prožima željezo, tako će i duša nas biti prežeta Bogom, i što bude to sjednjene tjesnje, to će Ga duša većno spoznati i biti blaženija. Silno biva već i na zemlji. Ste je netko savršeniji i s Bogom više sjedjen, to Ga više predospješi i spoznaje, i tim postaje vec ovđe blaženiji. Pobožna služavka spoznaje Boga savršenije, nego učeni bogoslov, koji je manji pobožan. Ona može kazati iz iskustva: »Kako je problem Tvoja slatko, o Gospodine, što si je prisprijev onima, koji Te se bojej (Ps. 30, 20).

3. Da se veza duše s Bogom ostvari, mora duša da bude svecata, t. j. Bogu slična. Ona mora da se pobožanstveni, ili kako kaže sv. Ivan od Križa, »da se preobrazi u Boga«. Ukratko: same sveta duša može da gleda Boga, ovđe nesavršeno, tamo savršeno. »Blago onima, koji su čista srca, jer će Boga gledati, veli Gospodin. A čista su srca oni, koji su postali slobodni od tjelesnih želja. I nijesu privezani srce uz stvorene stvari, ili, po naući sv. Ivana od Križa, koji su »slobodni od svega, što nije Boga. Po takoj čistosti srca ulaz u dušu punina kreposti.«

... na zemlji ne dosegne čistoće svetaca, morat će se iz smrti čistići u čistilištu, i to tim duže, čim je duša izšla iz tijela manje čista.

TRI CVIJETA

Tri ružina populika procvjetaše u jednoj jutro.

Bile su to bijele ruže, prozračnih latica, na kojima su još sjajili biseri rose.

Ova tri cvijeta ubraše u isti čas. Jednim svjetom okitila se lijepta žena, da bude još iješta. Drugi svjet poklonio je mladić svojoj čjevojci, da je obraduje darom ljubavi. Treći svjet donijela je jednu majku na oltar Božiju, da mu zahvali.

Cvjetale su tri ruže i uznesile svoj kratki život u ljetopis. Mirisale su snom onoga grma, na kojemu su rasle, snot zvezdanih noći, svjetlijih svanaču i sunčanih podneve.

Ali prva ruža venula je žurno na grudima žene, koja je oholo prolazila svjetom, vjerujući u neprolaznost čarova mladosti.

I latice druge ruže stadoče žutjeti, jer je nestalo vode u vazi, a djevojka, zanesena srećom, nije se na to obazirala.

Toliko cvijeća cvate oko nje — toliko novih, svježih radosti.

Na oltaru umirala je treća ruža. Njezin cvat poklonio se pred neprolaznom ljeticom i radošću.

Njezin je miris ovio najveću žrtvu na temlji.

Zivjela je i svenula u slavu Stvoritelju.

Iz katoličkog svijeta

Slovačko društvo sv. Vojtjeha

Prigodom 77. glavnog skupštine društva sv. Vojtjeha u Trnavi ispostavilo je, da društvo broji 182.853 člana. Od toga živi 12.284 izvan domovine. Posljednje godine prijavilo se 16.947 novih članova. Društvo je posjelo inje godine izdalo 56 razini knjiga u 659.200 primjekama. Društvo ima svoje knjižare u Trnavi, Bratislavu, Nitri, Novom Zámčiu, Banjskoj Esterici, Breznu, Preskovu, Košicama i Modriču. Trnavska tiskara poslala je posljednje godine 234. nadimka, kojima procvat društva leži u sebi. Na nagradima za piće i umjetnike izdalo je društvo posljednje vremena, označeno u geslu: Fidei et scientiae, t. j. vjeri i znanost!

Značajne riječi za novu godinu

Francuski poljanac pri Svetoj Stolici, pozvani katalički filozof Jacques Maritain održao je prigodom Nove Godine govor u francuskoj koloniji u Riju, u kojem je naglasio, da se kršćani moraju oprjeti malodrušju, koja se uvlači među neke kršćane zbog zapletenog međunarodnog položaja. Upravo su ka-

vaci u inozemstvu poklonilo je društvo knjiga u vrijednost od 492.432 Kč. Društvo upravlja s tri književne zgrade. Jedna je zaklada Magra P. Štakle u iznosu od 100.000 Kč, za izdanje knjiga iz povijesti slovačkog naroda, druga je Dr. Lovre Šrobara u Iznosu od 100.000 Kč, za izdanje izvorne književnosti na području ideje sv. Cirila i Metoda, te sv. Vojtjeha. Treća je zaklada Dr. Pavla Jantauša sa 50.000 za potporu katoličkih vjeroučnih pisaca. Tako vrši Društvo sv. Vojtjeha odličnim načinom svoju uzvišenju svrhu, označeno u geslu: Fidei et scientiae, t. j. vjeri i znanost!

Novi mladomisnici

U nedjelju 18. siječnja zaredom su u svećenike u crkvu sv. Franje Kavčića u Zagrebu šećerica franevac-trećoredača glagoljaša: o. Danijel Valčić, o. Rudolf Jerak, o. Bono Mazić, o. Marijan Segulja, o. Bruno Nižić, o. Miroslav Radulović. Trojček mladomisnika

polici oni, rekao je Jacques Maritain, koji ne bi smeli ostati po strani ili se često povlačiti u zatvore, računajući: I onako će zbiti rat! Ne! Upravo su katoliči oni, koji treba da su mirotvori, upravo oni treba da učine sve, kako bi sprječili da se našgoro zlo ne svali na čovječanstvo. (Oznaljivo).

prikazali su svoje prve sv. Misе u nejima, 25. siječnja u crkvu sv. Franje Kavčića. Ostali će mladomisnici prikazati svoje mlade sv. Misе u svojim rodnim mjestima. Mladim levitima i novim radnicima u vinogradu Gošpodinjvoj od srca čestitamo!

U WASHINGTONU posvećen je od kardinala Spellmana u prisutnosti 4 nadbiskupa, 40 biskupa i 500 svećenika prvi nadbiskup novootvorenovano nadbiskupijsko washingtonske, ko je neposredno podređena Sv. Stolici. Novi nadbiskup nosio je paramente, u kojima je saschašnji SV. Ciac 1917. bio zareden za biskupa.

SV. KONGREGACIJA ODREDA obreda je francuskog teksta, kojim se u svim biskupijama Francuske dopušta vršenje obreda sv. krštenja, zadnje pomasti i vjenčanja na francuskom jeziku.

U CEHOVLAČKOJ je palo pod agrarnu reformu oko 6.000 hektara zemlje, koja je pripadala redovima i različitim ustanovama kat. Crkve.

U JAPANU SU OTKRILI grobove od oko 2.000 kršćanskih mučenika iz g. 1616—1678. To je vijesme, kad su kršćanski mučenari morali napustiti Japan i kad su se kršćanske zajednice održale i bez svećenika. Roditelji su sami krsili svoju djecu.

PROFESOR ROMANO GUARDINI, diočaški poznat kao jedan od privaka ideologa liturgijskog pokreta, prije u Berku, sad u Tübingenu, prihvatio je poziv da predaje na sveučilištu u Müncchenu.

IZJAVA ZA MIR

U petak 16. siječnja ove godine sakupili su se u nadbiskupskoj palati u Pragu zastupnici svih kršćanskih crkava u Čehoslovačkoj, da s praskim nadbiskupom Josipom Beranom utvrdi izjavu za mir, koju će oglasiti na »Slavonskom ostromu u Pragu 2. veljače uveče češki i slovački predstavnici.

65 GODIŠNJI MLADOMISNIK.

U Strasburgu je bio zareden za svećenika 65. godišnjici Arron Orrello, otac 11 djece, od kojih još 9 živi. Bio je namješten u industrijskim tvornicama, a osim brige oko obitelji vrlo rado je proučavajući i bogosloviju. Kad je svu već djecu opkoljio i kad mu je umrla žena, molio je, da ga zarede za svećenika. Molba mu je bila ispunjena i tako je na njegovoj prvoj svetišti Misu bio prisutan 9 djece. Tri su mu po redovnom i redemperionist, tri kćeri opet časne sestre.

ESKIMI I »OCE NAŠE«.

Misionari kod Eskima dolaze do velikih potrešaka kod obvešnjavanja »Oče

naša« i to u molbi za kruh naš svagđaju. Eskimi ne jedu našim kruhom. Zato moraju misionar učiti ljudi umjesto: »Kruh naš svagđenja, da nam danas...« — »Daš nam danas riba, kifia...«

HERMA SACK

Glasovita pjevačica Herma Sack, koju su zvali »nemackim slavljenicom«, u vrijeme rata je pošla u samostan u Salzburgu. Iz rata prepoznamo je francuski časnik po glasu, kad je pjevala kod službe Božje. Posjetio ju je, pa mu je kazala, da će ostati u Samostanu i žrtvovati se Božu u molitvi i svagđanju zlosti, a ne za svoju pravstvenost. On pamte Gospodareve riječi, koje Isus ponavlja svim ljudskim pokoljenjima: »Pojednjen bit je prvi t. prvi će biti posljednji, jer je mnogo zvanih, a malo odabranih.«

Prvi živi u svim vježkovima, to je sud, kojeg nitko više ne može promjeniti. Odluka Božja, odluka je posljednje pravde, koja poznači svatice srca i koja ne može pogriješiti. Veličina koju On priznaje, često je zastara očima, koja traže blažestivo sijaja, osuda, koju On donosi, često obara, upravo one ljudi, koji vjeruju sebe, da su pravedni pred Bogom.

Molimo se u Njegovu raju svetu. Svi mi, koji dolazimo Njemu, neki u ranoj lutri, drugi u podnevne sate, a neki tek onda, kada je dan već odmreko i biti se vočer. Sve nas zove i svima nama On će suditi. Molimo se, da Njegov sud našim djelima bude blag i milostiv.

Pobožnost se može predstaviti ovom slikom iz prirode. Po svom postanku slična je koričena biljka, ona se temelji na razumu, po svom rastu slična je deblu, a to je vjera, do po svom duhovnom razvoju, ona sliči na cvjet. Ovaj cvjet, to je duhovni život.

Prvi i posljednji

U priči o poslenicima u vinogradu, prikazao je Isus nerazumijevanje ljudi za gospodarevu odluku, da nagradi sve svoje radnike. Zavist truje srca Oni, koji su došli prvi, traže za sebe veću nagradu i bune se protiv takove darežljivosti, koja ne će usavojiti njihove razloge. Bune se i smatraju da gospodarev sud nije pravedan, misle, da bi trebalo suditi drugačije.

Dolsta, u svijetu je tako, da mnogi poslušavaju pretoti za sebe najveća prava na priznanje kod Božjih i tele, da budu pred drugima. Tako je, da se evi ljudi guraju u prve redove, ukazuju na svoje zastupe, viču i strepe, da ne bi ostali nezapaženi. Oni su prvi postali Božji glas, prvi su došli, kada ih je pozvao i ne će da ih Gospodar izjednaci s onima, koji su došli kasnije. Njihovi se zahtjevi bora s razvojem promislili, njihova se tajstina sukobuje sa svetom pravde, njihova se zavist diže protiv vječnog mislora. Sud ljudi će se protiv Božjega suda, nijihov razbor ustaže protiv Božje mudrosti, njihova maljunaost hode da preraštaj Božju veličinu. Ali zar Gospodar ne može činiti što on želi — zar nije On dobar, ako su i ljudi zli?

Nikome nije On učinio krivo, nikoga On ne zaboravlja, a ovi se ljudi tuže. jer je na srušavaju Njegovu dobro, ogorčeni su, jer misle samo na sebe, trpe razočaranje, jer nemaju u sebi ljudi. Zaboravljuju zaslijepljeni, da su sv. ljudi djeca Božja i blatinje Njegova mislora; zaboravljaju, da nitko nije bi grijeh pred Njime, da bi smio izći ispred svoga brata s takovim svojim vrijednostima, koje zaslijepuju djela ostalih. A oni, koji doista aližde Božji poziv i nastoje vršiti djela po Njegovim zakonom, u srcu su plaki i u svijetu svoje neasavrenosti, stoga i na vici i na bore se za svoju pravstvenost. Oni pamte Gospodareve riječi, koje Isus ponavlja svim ljudskim pokoljenjima: »Pojednjen bit je prvi t. prvi će biti posljednji, jer je mnogo zvanih, a malo odabranih.«

Prvi živi u svim vježkovima, to je sud, kojeg nitko više ne može promjeniti. Odluka Božja, odluka je posljednje pravde, koja poznači svatice srca i koja ne može pogriješiti. Veličina koju On priznaje, često je zastara očima, koja traže blažestivo sijaja, osuda, koju On donosi, često obara, upravo one ljudi, koji vjeruju sebe, da su pravedni pred Bogom.

Molimo se u Njegovu raju svetu. Svi mi, koji dolazimo Njemu, neki u ranoj lutri, drugi u podnevne sate, a neki tek onda, kada je dan već odmreko i biti se vočer. Sve nas zove i svima nama On će suditi. Molimo se, da Njegov sud našim djelima bude blag i milostiv.

(Tissot)

† Horvat Vladimir

Dne 1. II. 1948. umro je u Zagrebu, u bolnici Milordinski sektari na Vinogradske ulici, a umirovljeni kateheti i načasni kanonik časničkavskog kaptola predec g. Vladimir Horvat.

Rodio se 16. VII. 1883. u Martinskoj Vezi. Gimnaziju je i bogosloviju polazio u Zagrebu te je g. 1906. naređen za svećenika. Kao svećenik je kapelanovan u Maloj Suboticu, zatim je postao vjeronositeljem na kr. ugarskoj čeljevičarskoj školi u Zagrebu. Imao je postavljeno na osnovnu školu u Bongraju, pa u Horvate i u Krašku ulicu. Umirovljen je g. 1938. Živio je stalno u Zagrebu. Bolovao je na srnu i živilima, a podlegao je upali pluća.